

— Bizony, uram, épen elegen vagyunk az örökös kínra! — bólintott a legény.

A zsoldár újra fölcsendült. Fájdalmasan vergődött a kert fái között, mint a sebzett madár éneke. Elváltozott arccal hallgatta a deák és újra meg újra benézett a nyíláson a rabok seregére.

A legény ezalatt megtöltötte korsóját a csorgóvizével.

— Isten áldja meg, uram! — búcsúzott a deáktól.

— Várj, öcsém, várj még egy percig! — kérlelte a deák a legényt. S megint a kert felé fordult s hallgatta a zsoldárt . . . megtörtszívű magyarok énekét! . . .

— Uram, mennem kell! — szólt ismét a legény. — Ostorral jön utánam a tatár . . .

— Együtt megyünk, öcsém! — emelte föl elváltozott arcát Balázs deák. — Itt maradok közöttetek, a papotok leszek és énekelni fogok veletek. Úgy látszik, nagy szükségetek van a vigasztalásra.

Elindult a legény, határozott lépésekkel követte a deák. Eltűntek a magas kerítés mögött.

És nemsokára új erővel zendült föl a zsoldár a kertben. Előlszárnnyalt a Balázs deák hangja, utána nagy bátorsággal zengett . . . zengett . . . az ének a rabok ajakán.

Gyallay Domokos.

ÖRÖKÖS BÁL.

*Itt mindig zeng, itt mindig áll a bál,
De nem ismer rá senkire a párja:
Álarcot ölt itt mindenki magára,
Mert táncost másképp senki sem talál.*

*A perc ujjongva, mámort dobva száll,
Minden sarokban heje-huja járja
S mindenki táncol, bárki hívja táncra:
Hazugság, jószág, élet vagy halál.*

*Kesergés, bánat, gond itt nem zavar:
Az álarc mindent, mindent eltakar,
Minden mosolytak víg zene a szárnya,*

*Csak akkor torzul egy-egy sóhaj gyászra,
Mikor a halál néha felnevet
S mindenki minden álarcot levet.*

Dózsa Dániel.